

สองทุ่มเศษ เมื่อรถเก๋งคันใหญ่แล่นผ่าน ประตูรั้วที่เปิดกว้าง 9 ผืนแพรซึ่งครอบอยู่เหนือศีรษะดูเป็นสีน้ำเงิน คล้ำเข้มซึ่งเรียบ...แสงไฟโคมจากริมสนาม ชายคาและมุมตึก หลังใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่ลึกเข้าไปข่มแสงจากดวงดาว...ข่มจน ดูเหมือนไม่มีดวงดาราสักดวงสามารถเปล่งประกายได้บนท้องฟ้า เมืองกรุง

คนขับรถประจำบ้านผู้รับหน้าที่ไปรับเจ้านายหนุ่มจาก สนามบินคงพารถเข้าจอดเทียบหน้าตึกเหมือนอย่างที่เคยทำ เป็นประจำ หากผู้ที่นั่งอยู่ในที่นั่งตอนหลังจะไม่ขยับตัวแต่จะไหล่ เขาเบาๆ

“จอดตรงนี้แหละ” ‘ตรงนี้’ ของผู้พูดคือทางแยกเล็กๆ ทอดตัวลัดเลาะเข้าไปในดงไม้ เส้นทางนั้นไปสิ้นสุดลงที่บ้าน

หลังน้อยเกือบซิดริมกำแพง...บ้านหลังน้อยซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของหญิงสูงวัยผู้ยิ่งใหญ่และมีความสำคัญที่สุดในครอบครัว

“ช่วยเอากระเป่าให้แม่บ้านขึ้นไปไว้บนห้องให้ด้วยนะ ฉันจะแวะคุยกับคุณป้าใหญ่ก่อน...ไฟที่ระเบียงเปิด ท่านยังไม่นอน”

“ครับ คุณก้อง”

กงทองก้าวออกจากที่นั่งตอนหลัง พร้อมกับผู้นั่งอยู่หลังพวงมาลัยรับคำอย่างเรียบร้อย แล้วอีกไม่กี่อึดใจถัดมาชายหนุ่มก็ได้อยู่บนแนวระเบียงกว้างใต้ซุ้มไม้เลื้อยที่กำลังออกดอกพราว กลิ่นเกสรของมันหอมหวานเจือมากับสายลมเย็นยามค่ำที่พัดโชย

สตรีสูงวัยร่างเล็ก ผมเป็นสีเงินไปทั้งศีรษะผลึกประตูกะจกเลื่อนก้าวออกมาพร้อมกับคำถาม

“ทานอะไรมาหรือยังก้อง”

“ก่อนขึ้นเครื่อง...คุณฉีกกับคุณหนึ่งพาไปเลี้ยงเปิดปากกึ่งครับ” ชายหนุ่มตอบแล้วเสริมด้วยรอยหัวเราะพราวพรายในดวงตา “ทานเปิดปากกึ่งในเชียงใหม่...”

“เปิดปากกึ่งที่ไหนๆก็อร่อยสู้เมืองไทยไม่ได้ ต่อให้เป็นทีปากกึ่งเองก็เถอะ” คุณกมลასน์ว่า

ท่านทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้โยกหวายซึ่งเป็นเก้าอี้ประจำตัว พินิจดูดวงหน้าคมสันของหลานชายผู้นั่งอยู่บนม้ายาวริมระเบียง...กงทองเป็นชายหนุ่มหน้าตาดีทีเดียว จมูกโตง คิ้วเข้ม และดวงตาดำคมฉาบมีประกายเจิดจ้าในรูปลากว้างที่ถอดแบบกันออกมาทั้งครอบครัว

“น้องเป็นอย่างไบบ้างล่ะ” อึดใจถัดมาท่านก็ชัก

“ดีมากครับ คุณหนึ่งสดชื่นแจ่มใส เธอว่าคุณนี่ทั้งช่วย ทั้งสอนเธอเรื่องงานและเรื่องชีวิต...นายธนิชหนีกลับเมืองไทยมา คุณหนึ่งไม่เดือดร้อนเลยสักนิด อาจจะไม่ตั้งใจเสียด้วยซ้ำ ไม่สั่งให้ตามหา...ไม่พุดถึง...”

เรื่องราวลับสนวนววย ทั้งรุนแรงถึงเป็นถึงตายทั้งน่าเสียใจ ทั้งน่าขายหน้าที่เกิดขึ้นกับกองเพชรน้องสาวคนโตผ่านไปแล้วร่วมปี...ในห้วงเวลาแห่งความลับสนวนชนิดที่พี่น้องญาติโยมทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกริกพ่อของเขาอยากจะ ‘อุ้ม’ เอาชายหนุ่ม ผู้เป็นตัวการไปบดขยี้เสียให้แหลกคามือ ก็มีแต่คุณกมลასน์นี่แหละที่ยื่นมือเข้ามาแก้ไขสถานการณ์ให้

ท่านเลือกเมืองหนึ่งในประเทศจีนเป็นทางออกให้กองเพชร ส่งหน่วยงานของบริษัทในเครือที่เพิ่งขยายไปที่โน้นให้เจ้าหล่อนรับผิดชอบ มันทำให้น้องสาวของเขาเลื่องลอบจากเสียงซุบซิบ นินทาและสายตาด่าประณามของทุกคนในสังคมไปได้...ทำให้เธอได้ใช้เวลาได้ใช้พลังของตนเองให้หมดไปกับการทำงานและการปรับตัวในต่างแดน

ส่วนธนิช...ชายหนุ่มผู้เป็นต้นเหตุแห่งเรื่องฉาวโฉ่ของกองเพชร ชายหนุ่มที่พ่อของเขาเรียกกลับหลังลูกสาวคนโตว่า ‘ไอ้แมงดาตัวเสียด’ ชายหนุ่มที่ทำให้ทุกคนในครอบครัวต้องตกอยู่ในสภาพ ‘กลืนไม่เข้าคายไม่ออก’ ก็ได้ติดปีกตามไปอยู่ด้วยกัน

เวลานั้นคุณกมลასน์บอกให้ทุกคนอดทนและยอมรับ

*จากเรื่อง วาฬพลอย

ทำหนังสือในวันนั้นอย่างเด็ดขาด ‘ไม่ว่ามันจะชั่วช้าสามานย์อย่างไร
เราก็ต้องยอมรับว่าคนของเราเป็นฝ่ายรักและยึดเหนี่ยวมันมา
ร่วมสิบปี...ให้ไปอยู่ที่โน่นแล้ว เขาจะฟันฝ่าไปด้วยกันเพราะ
รักกันจริง หรือจะเบื่อกันจนทนกันไม่ได้ก็ปล่อยให้เป็นเรื่อง
ของเขา เราไม่ต้องไปยุ่ง...’

แล้วถึงวันนี้ทุกเรื่องก็คลี่คลาย...ชนิกเป็นฝ่ายทนงานหนัก
ทนชีวิตโกลบ้าน ทั้งยังละทิ้งสันดานเดิมๆ ของตนเองไม่ได้
วันหนึ่งเขาก็หายออกจากที่พักอย่างเงียบๆ และเมื่อกองเพชร
พบว่าชายหนุ่มแอบซื้อตั๋วเครื่องบินกลับกรุงเทพฯ ไว้ เขาก็ยิ่ง
ไม่สนใจจะติดตาม...

การจากไปของชนิกทำให้น้องสาวของเขา รู้สึกเป็นอิสระ
มากกว่าสูญเสีย ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างกองเพชรกับคุณฉวี
หันส่วนหนุ่มใหญ่ชาวจีนยิ่งเติบโตแบ่งบาน

...เรื่องราวที่เพิ่งผ่าน เรื่องฉาวโฉ่ที่ทำให้ต้องปลื้มตัว
หลีกหนี กับชายหนุ่มรูปงามคู่รักที่เคยคิดว่าจะตายแทนได้...จึง
ยิ่งเลื่อนรางไปจากใจของกองเพชร

“คุณหนึ่งดู...ง่า...สนิทและเชื่อฟัง...ศรัทธา...คุณฉวีมาก
นะครับ เธอว่าเขาเหมือนพ่อเหมือนพี่เหมือนครูรวมกัน”
กทองเล่า “คุณป้าจะว่าอย่างไรครับ ถ้าเกิดเขาจะ...”

“ป้าจะไปว่าอะไร ถ้าเขาชอบกันจริง เมียคุณฉวีตายไป
หลายปีแล้ว ลูกก็ไม่มี ตัวเขาเองก็เป็นคนดี เป็นหุ้นส่วนที่
ใช้ได้เขี้ยวละ...ป้าไม่ได้คิดจะขายหลานสาวหรอกนะ แต่ถ้า
เขารักหลานสาวป้า เราก็วางใจเขาได้อีกระดับ เขียบจากระดับ
คนทำงานร่วมกันมาเป็นสมาชิกในครอบครัว”

กิริยาตั้งใจฟังของงทองทำให้ท่านยิ้มกว้างแล้วย้อนถาม
“ก้องว่าใจละ แล้วพ้อกับคนอื่น ๆ ว่าใจ...กอบ เกื้อ เก้า
เก็จ...”

“ไม่มีใครมีความเห็นอะไรหรอกครับ ทำได้แค่ลึนอยู่ห่าง ๆ
...ให้คุณหนึ่งคิดเอง...เรื่องที่ผ่านมาทำให้พวกเราทุกคนรู้ว่าเธอ
ดีกว่าที่เราคาด พุดอะไรแสดงท่าทีอะไรออกไปอาจทำให้เธอ
กลับหลังหันไปอีกทางก็ได้” ชายหนุ่มพุดขึ้น ๆ

น้องสาวคนสวยคนเก่งของเขา...คนที่ดูเผิน ๆ เหมือน
อ่อนหวาน ว่าง่ายและใจเย็นนั้น ที่แท้ทั้งวู่วามทั้งดื้อดิ่งยิ่งนัก...
ที่เธอรวมทั้งพ่อแม่และพี่น้องทุกคนก้าวข้ามผ่านเรื่องราวมาได้
อย่างราบรื่นก็เพราะแนวคิดกับวิธีการอันรอบคอบเฉียบคมของ
คุณกมลลาสน์

ประตูกระจกเรือนหลังเล็กเลื่อนเปิดออกอีกครั้ง คราวนี้
ร่างท้วมของวิมลคนสนิทกึ่งญาติของท่านผู้เป็นเจ้าของบ้านก้าว
ออกมา มีเด็กสาวรุ่นประคองตาดวงโตกระเบื้องเดินตามออก
มาด้วย

“เห็นมาค่า ๆ อย่างนี้ต้องหิวแน่นอน เพิ่งกลับจากเมืองจีน
หรือคะ” หญิงวัยกลางทักอย่างคุ้นเคย “วิมลรู้...คุณก้องไม่ค่อย
ชอบทานอาหารบนเครื่อง เลยรีบทำซูชิมินิสโตรเนมาให้คุณคะ”

คนพุดพุดพลางวางแผ่นรองจานลงตรงหน้า ก่อนจะวาง
ซามกระเบื้องใบย่อมกับซ้อนซูปลงแล้วตักซูชิใส่ฝักอันประกอบ
ไปด้วยหอมหัวใหญ่ มะเขือเทศ แครอต มันฝรั่งหั่นเป็นลูกเต๋า
เล็ก ๆ ดอกกะหล่ำและถั้วแดงจากโถใส่ซาม กลิ่นหอมของมัน
ไชยฉุยเตะจมูก

“ไอ้โฮ...” กงทองคราง “นี่อาวิมลมีกระเป่าพิเศษของ
โตรราเอมอนหรือเปล่าละนี่...ทำยังกับเสกออกมา”

“อู๊ย คุณก้องละก็...วิมลไม่ได้เสกไม่ได้เป่าอะไรหรอกค่ะ”
หญิงวัยกลางคนหัวเราะร่วน

“ของแค่นี้ทำง่าย ๆ มีทุกอย่างอยู่ในตู้เย็นอยู่แล้ว พอ
เห็นว่าคุณก้องมา วิมลก็เอาหอม มะเขือเทศ แครอต มันฝรั่ง
ผัดกับเนยกับเกลือจนมันนิ่ม แล้วก็ใส่น้ำสต็อกกับดอกกะหล่ำ
กับถั่วแดง...ใส่ใบกระวานให้มันหอมสักสองใบ ชิมรส...เสร็จ
แล้วค่ะ”

“พุดยังงี้ก็เหมือนเสกอยู่ดี...” ชายหนุ่มว่า เขายกช้อน
ตักชิมแล้วบอกสั้น ๆ ว่า “อร่อย” ทำเอาคนทำหน้าบานก่อนโวว่า

“นี่ขนาดเครื่องไม่ครบ...ไม่มีเซเลอร์กับพาร์สลีย์นะค่ะ”

คุณกมลასหนักล้นยิ้ม รอจนคนสนิทลืบทัวไป และหลาน
ชายรับประทานซूपพร้อมไปหน่อยหนึ่งแล้วจึงชัก

“เห็นว่า อาทิตย์หน้ากรรมจะไปหรือ...”

“ไปแล้วครับ สวนกับผมที่สนามบินเชียงใหม่ ไ้้นั้นแหละ
คุณหนึ่งกับคุณฉินมาส่งผม และมารับกรรม”

“โครงการของนายกรรมน่าสนใจมาก ป้าเดาว่าคุณฉินคง
เต็มใจร่วมทุน”

“เขากระตือรือร้นมากครับ” โครงการใหม่จากแนวคิด
ของญาติของเขาคือเปิดร้านค้าปลีกเป็นสาขาทั่วประเทศแบบ
ร้านสะดวกซื้อในประเทศไทย

“กรรมหัวแหลม สังเกตจากครั้งแรกที่ไปเยี่ยมคุณหนึ่งว่า
รูปแบบการใช้ชีวิตของคนจีนเริ่มเปลี่ยนไป...คนจีนมีเป็นพันล้าน

คน แค่มามีเป็นลูกค้าเราสักหนึ่งเปอร์เซ็นต์ก็รอดแล้ว”

“แล้วงานของก้องเองล่ะ” กงทองคือหลานคนที่เลือกไปดูผลงานด้านพีซีไทร์และไซโล ซึ่งเป็นงานแรกที่พ่อของเขอบุกเบิกริเริ่มเมื่อกว่าหกสิบปีที่แล้ว ทำให้ชายหนุ่มต้องใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่สำนักงานย่านชายทะเลฝั่งตะวันออก

“เป็นไปตามแผนครับ คุณหนึ่งขยายโรงงานผลิตอาหารสัตว์ที่โนนทันกับที่เราย้ายการส่งออกแน่ๆ”

“ดีแล้ว ก้องช่วยได้เยอะ ถ้าไม่มีก้องไปเป็นตัวยืนที่ไซโลอาเกรียงของเราก็คงหัวหมุนเหมือนกัน” คุณกมลลาสน์พูด โคลงศีรษะเมื่อเอ่ยถึงน้องชาย...

ในจำนวนน้องชายทั้งสี่คน เกริก เกียรติ เกรียง และ ไกร...เกรียงคือคนที่ดวงดี มีเสน่ห์ และในยามที่มีปัญหาเขาจะเป็นคนที่เอาตัวรอดได้ก่อนใครเสมอ

เมื่อเป็นเด็กเขามีไกรน้องชายคนเล็กเป็นคู่หู ทุกครั้งที่เล่นซุกซนผาดโผน ไกรจะบาดเจ็บกลับมาขณะที่เกรียงไม่มีแม้แต่รอยช่วน ครั้นแตกเนื้อหนุ่มเรื่องเจ้าชู้ของเขาก็ขึ้นชื่อลือชา หากเจ้าตัวกลับได้แต่งงานกับหญิงสาวสวยจัดที่พร้อมด้วยฐานะและชาติตระกูล

พอมาถึงเรื่องงาน เกรียงก็เป็นคนที่ไว้ระเปียบกว่าใคร และยังชอบหยิบจับทดลองทำงานหลายเรื่องหลายแนวพร้อมๆกัน...เขาลองโนนทำนี่จนกระทั่งกำลังจะหาทางจบไม่ได้สักงาน...แทบจะกลายเป็นลิงแก้แหไปแล้ว เทวดาก็คลายใจให้กงทองซึ่งรักงานด้านนี้จริง ๆ เลือกรับช่วงงานส่วนใหญ่ให้

“อาเกรียงก็ยังช่วยนะครับ ไม่ได้หนีไปไหน” กงทองหัวง

ด้วยเสียงหัวเราะ เขารู้ทันความคิดของคุณป้าใหญ่ของเขา จึง
แก้ตัวแทนเป็นพัลวัน

“อาเกรียงรับหน้าที่เข้าไปดูผลผลิต...อาเกรียงชอบขับรถ
ไปคุยกับคน ผูกมิตรกับชาวไร่ชาวสวน...”

“แล้วก็เลยไปผูกมิตรกับเจ้าของที่ดินเข้าให้”

ชายหนุ่มชะงักทันที แค่ฟังทางเสียงเขาก็รู้แล้วว่า มีบางสิ่ง
บางอย่างรบกวนจิตใจคุณภรรยา หรือท่านจะเห็นว่า การ
รวบรวมที่ดิน ระดมทุนเพื่อทำนิคมอุตสาหกรรมของอาเกรียง
ของเขาเป็นโครงการที่ใหญ่เกินไป เสี่ยงเกินไป

“มีอะไรหรือเปล่าครับคุณป้าใหญ่ โครงการผ่านหมดทุก
ขั้นตอนแล้วนะครับ...อาเกรียงจับเส้นทุกคนทุกระดับได้อยู่หมด
ไม่ว่าจะเป็นส่วนราชการ ธนาคาร หรือผู้ร่วมทุน ตอนนั้นก็แค่
รอเปิดตัวเท่านั้น...”

ถ้าไม่ใช่หญิงสูงวัยคนนี้ คนชี้ราคาขาย มั่นใจในความเห็น
และความรู้สึกของตัวเองอย่างงทงทองคงไม่ใส่ใจ หากทุกคนใน
ครอบครัวรู้ว่าคุณภรรยาเป็นหลักอย่างไร เข้มแข็งอย่างไร
เด็ดขาดและเฉียบแหลมอย่างไร...

...ท่านคือคนที่เห็นก่อนคนอื่นเสมอ ไม่ว่าจะปัญหา
หรือทางออก...

“...ผมเห็นด้วยกับอาเกรียงที่ว่าพวกแลนด์ลอร์ดพวกนี้
แหละ ที่จะต้องเข้าใกล้ชิด จับเอาไว้ให้มัน เพราะเป็นคนที่
ตัดสินใจทุกเรื่อง”

เสียงที่คุณภรรยาตอบกลับมาไม่ถึงกับทุกข์ร้อน หากก็
แฝงความกังวลถึงราคาขาย

“มันจะมีเรื่องยุ่งเพราะไม่ได้มีแต่แลนด์ลอร์ดนะซี...มีแลนด์เลดี้ด้วย...”

“คุณป้าใหญ่หมายถึงคุณเรื่องไรใช่ไหมครับ” ชายหนุ่มอุทานแล้วหัวเราะขบขันยืดยาว “แกอายุจะเจ็ดสิบสองแล้วนะครับ”

“แล้วไง...อายุเจ็ดสิบสองแล้วไม่มีหัวใจนั้นหรือ
ยิ่งผิวเขาเฟื่องตาย” คุณกมลลาสน์ถามยิ้มๆ

“ผมเชื่อว่าอาเกรียงไม่ได้คิดอะไรกับคุณเรื่องไร...อาเกรียง
ชอบเด็กๆ สาวๆ ครับ” กงทองพูดด้วยเสียงหัวเราะ วีรกรรม
ด้านนี้ของอาคนรองของเขาเป็นที่รับรู้กันอยู่

“และคุณเรื่องไรแกก็คงไม่คิดอะไรเหมือนกัน อาเกรียง
เข้าออกในบ้านแกมาตั้งแต่คุณธนายังอยู่ ถึงตอนนั้นก็คง
มองอาเกรียงเป็นเหมือนญาติเหมือนเพื่อนสนิท เป็นตัวแทน
คอยช่วยเหลือ คอยดูแลแกอย่างที่เคยช่วยดูแลสามีของแก
เท่านั้นแหละครับ”

จังหวะนั้นเองที่วิมลผู้คอยมองจากหน้าต่างห้องครัวสังเกตเห็นว่าซุปรผักตรงหน้ากองหมดแล้ว จึงสั่งให้เด็กผู้ช่วยยก

สตอร์วเบอร์รี่สดกับครีมออกมาให้เป็นของหวานล้างปากได้ทันใจ
เมื่อเด็กกลับไป ผู้เป็นเจ้าของบ้านจึงสรุป

“ป้าก็ภาวนาให้เป็นอย่างนั้น”

แม้จะเก็บตัวอยู่ภายในครอบครัว วางงานในมือลงแล้ว
เป็นส่วนใหญ่ หากคุณกมลลาสน์มิได้ปิดหูปิดตาไปด้วยเลย... ซ้ำ
‘สาย’ของท่านแต่ละสายก็มีใช้ธรรมดา... สิ่งที่ท่านได้ยินได้ฟังมา
จึงมีทั้งกลิ่นเงินและกลิ่นคาวคละคลุ้ง...

มันคละคลุ้งอย่างที่ท่านเองก็สงสัยว่าเป็นถึงขั้นนี้ได้ได้อย่างไร
ด้วยลึกๆ ในใจแล้วท่านเชื่อมั่นในศีลธรรมและความคิดของ
น้องชายของท่าน ทั้งยังเห็นด้วยกับที่กงทองพูด... ถ้าเป็นเด็ก
สาว ๆ... ถ้าคนเป็นข่าวเป็นหลานยายของคู่กรณีก็ยิ่งพอจะเห็น
ความเป็นไปได้

หากนี่คุณเรื่องไรอายุอย่างเจ็ดสิบสองปีแล้ว ทว่าจิตใจคน
ก็ทั้งลึกทั้งซับซ้อนยากแท้ยังถึง อาจมีหลายเรื่องหลายสาเหตุ
ที่ช่วยกระเพื่อ

คุณกมลลาสน์เป็นห่วง... ห่วงทั้งน้องชายและห่วงหญิงสูงวัย
คนนั้น ไม่อยากให้เกิดเรื่อง ‘ไม่งาม’ ขึ้นในความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน
มาช้านาน

ท่านรู้จักเพื่อนรุ่นพี่ คู่สามีภรรยา ธนาและเรื่องไรคู่นี้
มาตั้งแต่ยังหนุ่มยังสาว อันที่จริงที่ดินที่คุณกำจรวัดของท่าน
ใช้สร้างไซโลและทำสำนักงาน ก็ซื้อต่อมาจากบิดาของคุณธนา
ในราคาย่อมเยา

ครั้งเมื่อคุณธนา่วมทุนกับนักพัฒนาที่ดินสร้างคอนโด-
มิเนียมหลังแรกในจังหวัดขึ้นบนที่ดินของตัวเอง คุณกมลลาสน์

ก็เป็นคนหนึ่งที่ได้ไปอุดหนุนซื้อไว้ให้น้องและหลานที่จะต้องไปทำงานในละแวกนั้นได้ใช้เป็นที่พัก ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เกรียงสนิทสนมกับครอบครัวนี้มากกว่าใคร

น้องชายของท่านคนนี่คือคนที่เข้านอกออกในใกล้ชิดกับธนาและเรื่องโรमानานแสนนานด้วยความที่เป็นตัวเย็นอยู่ที่สำนักงานทางโน้น ขณะที่คนอื่นๆ แม้กระทั่งวิลาวัณย์ภรรยาของเกรียงแทบไม่เคยไป

ในยุคก่อนที่โน่นยังขาดแคลน ความเจริญยังไม่ได้หลังไหลออกไปมากมายอย่างในปัจจุบัน บ้านของสองสามีภรรยาคือสถานที่ที่เกรียงเข้าไปรับประทานอาหารด้วยแทบทุกมือ ด้วยความเต็มใจอย่างยิ่งของคุณธนา

ผู้เป็นเจ้าของบ้านถูกคอ...คุยกับเขาได้ทุกเรื่อง ไม่ว่าจะ เป็นรถยนต์ ดนตรี หรือแม้กระทั่งเรื่องพินิจอย่างดินฟ้าอากาศ เกรียงก็ทำให้กลายเป็นเรื่องสนุกไปได้

จนกระทั่งในช่วงหลังๆ เริ่มมีห้างสรรพสินค้า สาขาบริษัทใหญ่ โรงงาน ไปเปิดในละแวกนั้นมากขึ้น พอๆ กับที่งานของเขาขยายจนหาเวลาว่างไม่ค่อยได้ ประจวบกับคุณธนาเองก็เริ่มสูงอายุและตัดสินใจเลิกทำงาน เกรียงจึงค่อยเห็นห่างไป

...เกรียงกลับไปเดินเข้าบ้านหลังนั้นบ่อยขึ้นอีกครั้งเมื่อได้เห็นช่องทางที่น่าสนใจและเป็นไปได้

เขาเห็นโอกาส...เห็นว่าเมื่ออุตสาหกรรมขยายตัวอย่างรวดเร็วในละแวกนี้ หากพื้นที่ที่จะใช้รองรับกลับยังมีไม่เพียงพอ การก้าวเข้าไปเพื่อจัดพื้นที่ เตรียมการให้พร้อมและเป็นระเบียบ ในลักษณะของนิคมอุตสาหกรรม คืออีกธุรกิจหนึ่งที่จะทำเงิน

ทั้งยังเอื้อประโยชน์ให้กับธุรกิจเดิมของซี อิศรา กรู๊ป...ของตระกูล ‘เชิญอิสราชัย’...

การทำงานและนิสัยส่วนตัวของเกรียงที่ชอบพูดคุยไปทั่ว กับคนทุกระดับชั้น ทำให้เขาได้รู้ว่าที่ดินย่านที่หมายตาเป็นกรรมสิทธิ์ของใครบ้าง และนั่นทำให้เขาก้าวเข้าไปในบ้านคุณธนาและคุณเรีองไร้อีกครั้ง

สำหรับคนที่เป็นเจ้าของที่ดินมากมายระดับนี้ การไปขอซื้อเหมือนอย่างที่เขาถนัดซื้อที่ดินเล็กผืนน้อยเข้ามาไว้ในมือคงไม่มีทางสำเร็จ น้องชายเจ้าเสน่ห์ของคุณกมลასน์จึงค่อยๆ ฟิ้นความคุ่นเคยสมัยแรกๆ ให้กลับคืนมา ก่อนส่งแผนโครงการทั้งหมดให้ผู้แ้วยกว่าพิจารณาในฐานะผู้ร่วมทุน

คุณธนาผู้เลิกทำงานมาหลายปี แม้ช่วงนั้นจะอายุมากถึงเจ็ดสิบเศษแล้ว หากเขาก็ยังแข็งแรง มีหน้าซำยังเป็นเวลาที่เขากำลังรู้สึกว่ตัวเองเริ่มว่างและไร้ค่า แผนการของเกรียงจึงทำให้พลังชีวิตของผู้สูงวัยกลับคืนมา

ทั้งโครงการทั้งเสน่ห์ของเกรียงเป็นราวหยาดน้ำหลังรดลงบนต้นไม้ที่เริ่มเหี่ยวเฉา คุณธนาสนุก สดชื่น และมีความสุขที่เกรียงนึ่งฟังความเห็นของเขาอย่างตั้งใจ พาเขาเข้าร่วมการประชุมทุกครั้ง ปล่อยให้เขาเดินนำเมื่อก้าวเข้าไปในสำนักงานของธนาการ

น่าเสียดายที่ก่อนงานจะสำเร็จสมบูรณ์ คุณธนา ก็ล้มป่วยแล้วเสียชีวิตไปเมื่อห้าเดือนที่แล้วนี่เอง

หลังจากเสร็จงานศพ คุณเรีองไร้เข้ามาทำงานแทนสามี... ข่าวลือก็เริ่มสะพัด...

“ก้องอยู่ทางโน้น ช่วยดูๆ มองๆ อาเราหน้อยก็แล้วกัน”
ในที่สุดคุณกมลลาสน์ก็สั่ง “ป่าเห็นทั้งคุณเรื่องไรทั้งคุณชามา
ตั้งแต่เขายังหนุ่มยังสาว เพิ่งแต่งงานกันใหม่ๆ ครอบครัวยุเรารัก
และนับถือคุณพ่อของคุณชามาก อากงของก้องถือว่าเขามี
บุญคุณ ถ้าตระกูลนี้จะมีเรื่องฉาวโฉ่มัวหมอง ก็อย่าให้คนของเรา
เป็นต้นเหตุ”

กงทองขยับตัว ตั้งใจมากขึ้นเมื่อนึกได้ว่า คุณกมลลาสน์
รู้จักสนิทสนมกับฝ่ายที่เป็นหัวข้อการสนทนามาก่อน ท่านอยู่ใน
ยุคสมัยและมีวัยใกล้เคียงกับคุณเรื่องไร คุณป่าของเขาน่าจะ
อ่อนกว่าฝ่ายนั้นสักสองปี

“ได้ครับคุณป่า ผมจะคอยดูให้...” ชายหนุ่มรับคำ แล้ว
เขาก็คงยังไม่อยากจะทำเรื่องนั้นเองว่า หญิงสูงวัยร่างท้วม ผม
หงอกขาวเป็นหย่อมๆ น้ำตาเประอะเปื้อนเต็มดวงหน้าที่ปราศจาก
เครื่องสำอางที่เขาเห็นในงานศพวันนั้นจะเป็นต้นเหตุให้เกิด
ข่าวลือ แล้วเขาก็หลุดปากออกไปตามที่ใจคิด

“...แปลกจริงๆ เล้ยยย...อาเกรียงกับลูกสาวเขายังจะนำ
เป็นข่าวเสียมากกว่า”

“เขยจริงๆ ก้อง” คราวนี้คุณกมลลาสน์เป็นฝ่ายหัวเราะขัน
หลานชาย “ลูกสาวเขาลาทางโลก เข้าวัดถือศีลไปเป็นสิบปีแล้ว
เขามาช่วยจัดงานศพให้พ่อเขาแล้วก็กลับวัดไป...หลานสาว
ก็มานะ อ้อ แต่ดูเหมือนจะมาวันท้ายๆ กับวันเผา ก้องคงไม่ได้
เห็น”

คุณกมลลาสน์เล่าถึงลูกสาวคนเดียวของคุณชากับคุณ
เรื่องไร...ธีรินทร์หย่าร้างกับสามี ไม่กี่ปีถัดมาก็มีข่าวว่าหอบ

ลูกสาวคนเดียวมาทิ้งไว้ให้ตาบยายเลี้ยง เธอใช้ชีวิตหรูหรา ฉาบฉวยอย่างสาวสังคมอยู่ในเมืองหลวงเสียนานกว่าจะค้นพบเส้นทางที่ทำให้เป็นสุขที่สุด แล้วเลือกใช้ชีวิตบนเส้นทางนั้น

...เป็นอันว่า ไม่ว่าธีรินทร์จะเลือกเส้นทางไหน ธนาและเรื่องไรก็ต้องอยู่กันตามลำพังอยู่ดี

“ถ้าเป็นธีรินทร์คนเดิม ที่เคยเปรี้ยวจัด เคยปล่อยใจตามอารมณ์ทุกเรื่องละก็...น่ากลัว...” คุณกมลลาสน์สรุบบิ๋มๆ “ป่าอยากให้ก้อนไปดูข้อตกลงต่างๆ ระหว่างเรากับเขาทั้งหมดอีกครั้ง...คงเรียบริ้อยไปส่วนหนึ่งแล้วก่อนคุณธนาเสีย แต่ข้อตกลงหลังจากนั้น...ป่าไม่อยากให้ฉวยโอกาสเอาเปรียบเขาในภาวะที่คุณเรื่องไรกำลังขวัญเสียอย่างนี้”

“แล้วถ้าเป็นการให้โดยเสน่หาล่ะครับ” กงทองล้อ

“ก็อย่าให้มากจนเกินงาม และอย่าให้เป็นการหลอกต้มเขา...เออ ป่าอาจคิดมากไปก็ได้ จริงๆแล้ววาเกรียงมันก็ไม่ใช่นอนอย่างนั้น มันทำธุรกิจมุ่งผลประโยชน์ก็จริง แต่ก็ไม่ใช่คนไม่มีศีลธรรม”

...อาจเป็นเพราะเกรียงไม่รู้จะปลีกตัวตัดรอนอย่างไร อาจเป็นเพราะเกรียงไม่รู้ตัวเสียด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายคิดอะไรด้วย... อาจเป็นเพราะเกรียงมองไม่ออกว่านี่ไม่ใช่แค่การไขว่คว้าหาหลักยึดอย่างคนที่ประสบความสำเร็จโตกรุนแรงซ้ำยังไม่เคยยื่นหยัดอยู่ได้ด้วยตัวเองทำ...

หากไม่ว่าจะเพราะอะไร ท่านก็ไม่อยากให้มีคนต้องแปดเปื้อนเพราะคำคน ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงสูงวัยที่เพิ่งสูญเสียสามีคนนั้นหรือน้องชายของท่านเอง...ให้คนหูตาดีทุกอย่างงทอง

ไปดูให้เห็นกับตาน่าจะเหมาะที่สุด

“ก๋องได้พบคุณเรื่องไร่บ้างหรือเปล่า ระยะเวลาหลังๆนี้”

“ไม่ครับ ครึ่งสุดท้ายก็ในงานศพ ผมไปรดน้ำวันหนึ่ง ไปฟังสวดอีกวันหนึ่งครับ”

“จิ้งก๋องก็ไปดูแล้วกัน...ถ้ามีอะไรผิดสังเกต ป้าว่าตาอย่าง ก๋อง ใจอย่างก๋องต้องเห็น...” คุณกมลลาสน์สั่ง “เอางี้ ก๋องเอา ผ้าไหมของป้าไปให้คุณเรื่องไรสักผืน บอกว่าป้าฝากเอามาให้ จะได้ไม่ต้องแปลกที่อยู่ๆ ก็ไปเข้าบ้านเข้าช่องเขาโดยที่ไม่เคยเข้าไป มาก่อน...”

กงทองรับคำ เขามองตาม ‘คุณป้าใหญ่’ ผู้ลุกขึ้นอย่าง กระฉับกระเฉงแล้วเดินเข้าไปในบ้านหลังน้อย คงจะง่วนเลือก หยิบผ้าจากตู้ที่เต็มไปด้วยของมากมาย ทั้งเครื่องหอม ผ้าหลาก ชนิด งานการฝีมือ เครื่องแก้ว เครื่องเงิน ของเหล่านี้เป็นของที่ ท่านเตรียมติดบ้านเอาไว้สำหรับเป็นของกำนัลให้ใครต่อใคร แล้วอีกจิตใจถัดมา คุณกมลลาสน์ก็กลับมาพร้อมกับกล่องบรรจุ ผ้าไหมสีเทาเหลือบฟ้าอ่อนหวานงดงาม

ท่านนั่งลงตรงหน้าหลานชาย มือก็พันริบบิ้นผ้าตัวนสีฟ้า สดเข้ากับกล่องผูกเป็นโบว์ไว้ตรงกลางด้วยตัวเอง ขณะที่กงทอง ก็เล่าเรื่องงานและความเปลี่ยนแปลงของสภาพเมืองในประเทศ จีนที่แปลกตาไปอย่างรวดเร็วให้ท่านฟังไปเรื่อยๆ

อีกไม่นานหลังจากนั้นกงทองก็ออกมาเดินตามทางเดิน คดเคี้ยวมุ่งหน้ากลับตึกใหญ่ ระหว่างที่ลัดเลาะไปตามเส้นทาง... ท่ามกลางความสลัวของแนวไม้พุ่มไม้ยืนต้นอันร่มรื่นและแสงสว่าง จากไฟโคมริมสนาม ชายหนุ่มก็คิด...

ดูเหมือนคุณกมลასน์เอาใจใส่กับเรื่องราวระหว่างอาเกรียงของเขากับคุณเรื่องโร่มากทีเดียว...ถ้าท่านคิด...ก็แปลว่าท่านอาจเห็นอาจได้ยินในสิ่งที่คนอื่นอย่างเขาไม่ทันได้รู้ได้เห็น

“ไหนๆจะต้องไป ‘ดู’ ตามที่ได้รับมอบหมายมาแล้ว ก็ลองมาหยังเชิงฝ่ายชายเสียหน่อยเป็นไร!

กองทัพตรงไปยังห้องชุดที่ชั้นสามซึ่งเป็นที่พักของเกรียงกับครอบครัวเพื่อเข้าไปพบว่าวิลาวัณย์ภรรยาของเกรียงอยู่ตามลำพัง

“อาเกรียงยังไม่กลับเลย ก้อง เข้ามานี่หน่อย! อามีอะไรจะให้ดู” ฝ่ายนั้นคว้าข้อมือเขาหมับแล้วลากเข้าห้องไป... เหมือนกำลังหาที่ระบาย หากคนช่วยแบ่งปันอยู่เช่นกัน...

เธอเดินนำเข้าไปในห้องเล็กๆ ซึ่งใช้เป็นห้องเก็บของบนโตะะกลางห้องมีถุงใส่ของจากห้างสรรพสินค้าหรูใจกลางเมืองวางเรียงอยู่กว่าสิบใบ

“เนี่ย...ก้องดูซิ! ประหลาดไหม...เกิดอะไรขึ้นกับอาของก้อง...” สัมผัสเสียงของคนพูดไม่ถึงกับจะโกรธขឹងหรือตกใจ มันก็มีความขบขันกึ่งระอาที่ประหลาดใจปะปนอยู่มากกว่ามาก

“...จู่ๆ ก็มีแม่ยกเอาของมาปรนเปรอมากขนาดนี้ คุณเกรียงไม่ได้เป็นนักร้องหรือดารานะ! นี่อาแกะบางกล่องออกดูแล้ว มา! ก้องมาช่วยอา ดูซิว่ามีอะไรอีกนั้ก”

หากก่อนที่วิลาวัณย์จะลงมือแกะสำรวจทีละถุงทีละกล่องอย่างที่ปากว่า ก็มีเสียงเรียกดังมาจากห้องนั่งเล่น

“ฮัลโหลๆ ใครมาเอ่ย พ่อใช้ไหม”